HAOSUL

Reţeaua gülenistă Georgescu contra statului cu epoleţi inept

Sorin Ioniţă

29/11/2024

Făcusem toţi zilele trecute o obsesie din a cataloga panseurile online ale lui Călin Georgescu, câştigătorul primului tur al alegerilor prezidenţiale, şi defectele de funcţionare ale platformei TikTok ori ale social media în general. Lucruri de înţeles până la un punct, justificate de şocul rezultatului şi surpriza pe care o au unii când descoperă că există un mecanism de exploatare al algoritmilor opacei platformei chinezeşti pe care încep să-l înţeleagă, pas cu pas.

Dar surpriza totală a publicului de bună credinţă, care nu pricepe cum a fost posibil aşa ceva, e amplificată de ieri încoace de deruta instituţiilor statului, paralizate şi confuze, pe care le-am plătit regeşte în vremuri bune ca să fie acolo la o nevoie, iar când vine criza descoperim că sunt incompetente şi o agravează. Prăbuşirea regimului Johannis, cu schemele sale politice moralmente corupte şi dirijate prin servicii secrete, are loc astfel de-a dreptul spectaculos, cinematografic, într-o atmosferă de o decadenţă rococo.

Justificările aparatului de lege, ordine şi cyber-security din România, bine garnisit cu bani de la buget şi proiecte UE, în privinţa ascensiunii lui Georgescu sunt de genul "nu l-am văzut, omul a venit pe sub radar". Într-un fel e adevărat, pentru că fenomenul Georgescu a beneficiat de impostura masivă şi lipsa de atenţie a instituţiilor cu epoleţi şi agenţiilor publice împănate cu ofiţeri acoperiţi, preocupate exclusiv de intrigi politice, creare şi dărâmare de partide, plus colonizat acele zone de business sau *public policy* pe unde curg bani europeni.

Cine să mai aibă timp de fişa postului, anume sesizarea ameninţărilor la ordinea constituţională, când securiştii preşedintelui sunt ocupaţi să inginerească coaliţii de guvernare conduse exclusiv de absolvenţi ai Academiei de Informaţii a SRI; poliţia ministrului PNL face descinderi de intimidare la cetăţeni care postează aiurea pe Facebook; iar preşedintele Autorităţii Electorale, un trist rătăcit pe funcţie, are misiune să se lupte cu presa şi societatea civilă pentru a secretiza banii de campanie ai partidelor, dar nu vede candidatul nr. 1 cu cheltuieli declarate zero. Serviciile secrete se ceartă între ele pe definiţia atacului cibernetic, care ba a fost, ba n-a fost, şi convoacă pe preşedinte şi miniştrii civili într-un CSAT de acoperire, din care n-a rezultat nimic decât vorbărie şi concluzia amuzantă că mega-compania globală cu origini chinezeşti TikTok nu vrea să asculte de comunicatele BEC. Surpriză-surpriză.

În realitate, e fals că Georgescu ar fi venit pe sub radar. Un raport EFOR care a utilizat instrumente banale de monitorizare online demonstrează că a existat din septembrie încoace o mare ofensivă a sa pe TikTok. Iar ca fenomen el are precedente: anul trecut cam pe vremea asta, in alt raport EFOR, găseam în top trending pe online pe Ana Maria Gavrilă, o deputată desprinsă din AUR la fel de discretă ca şi Georgescu în viaţa reală, care construieşte politic cam pe acelaşi tipar conspirativ. Nu-i o întâmplare că cei doi au făcut click între ei pentru alegerile de duminică, partidul POT fiind de-acuma oficial vehiculul lui Georgescu la parlamentare.

De asemenea, n-ar trebui să ne surprindă că TikTok, cea mai secretoasă şi toxică platformă online a momentului, cu creştere explozivă în România în ultimii ani, pe toate categoriile de vârstă (inclusiv bătrâni de la sate), se sustrage abil prevederilor şi aşa cam laxe ale regulamentului UE (Digital Services Act, DSA). E drept că angajează de ochii lumii parteneri civici ca să-şi spele reputaţia, însă la TikTok riscul reputaţional e oricum mic deoarece este o multinaţională cu cultură corporatistă de Beijing, doar câteva duzini de angajaţi în regiune şi saci de bani în spate. Iar când are în faţă autorităţi analfabete digital şi care de un an de zile nu şi-au găsit tip să citească DSA pe care trebuie să-l aplice, avem mediul ideal în care înfloresc hologramele umane de tip Georgescu.

Am trimis zilele trecute o scrisoare publică ANCOM şi Comisiei Europene, cu solicitări şi detalii despre ce ar fi de făcut concret. Dar deja e târziu: în România cele două partide din coaliţia de guvernare au fost decapitate prin demisii, leadershipul lipseşte, iar instituţiile care trebuie să se ia de piept cu TikTok se învârt ca găina fără cap şi comit gafe procedurale, de râd ăia de noi pe la Bruxelles (vezi aici); e puţin de aşteptat de la ele.

Mai important decât toate e faptul că tot ce am spus mai sus reprezintă doar jumate din povestea insurecţiei la urne a lui Georgescu. Cealaltă parte nu se află pe internet, se întinde pe ani de zile şi constă într-o activitate maniacală la firul ierbii, construind reţele-de-reţele în comunităţi diverse unde omul a fost prezent fizic şi cu care a stabilit legături emoţionale directe: medii pseudo-culturale din oraşe de provincie; biserici de toate confesiunile; antreprenori frustraţi cu idei bizare; asociaţii de pensionari; liceeni şi studenţi dezorientaţi şi înşelaţi de un sistem educaţional mediocru, care în loc să-i echipeze intelectual pentru a realiza impostura lui Georgescu, îl validează pe acesta prin angajarea ca profesor; şi în general grupuri de oameni care se simt neglijaţi şi au nevoie nu atât de cineva care să le vorbească, dar de cineva care să îi asculte. Iar Georgescu are o privire fixă şi multă răbdare. Mă întreb câte parohii sau asociaţii de părinţi frenetici mai există care nu-l au la ora asta în grupul închis de Whatsapp.

Călin Georgescu e un produs al ceauşismului târziu şi sistemului securist de atunci, fabuloasă fiind auto-descrirea sa agăţată pe un website: „după ce a absolvit în 1986, şi-a consolidat experienţa prin misiuni în Regatul Unit şi Statele Unite”! Cum ar veni, în anno domini ’86 un tânăr prăpădit de la Imbunătăţiri Funciare, în România lui nea Nicu, Coreea de Nord la Marea Neagră, s-a dus de capul lui în SUA şi la Londra să capete experienţă de viaţă. O aroganţă normală, de tânăr normal din familie normală, cum ar zice Ciolacu. După Revoluţie acest pupil al Secu (cel mai probabil SIE, aripa pro-KGB) şi al academicianului poli-tehnologhist Maliţa s-a lipit la Ministerul de Externe, la masoneria soft a Clubului de la Roma, o chestie vetustă de anii ’70 al cărui grup de sprijin în România e condus de guvernatorul BNR Isărescu, şi în general a băgat capul în poză cu orice mărime a zilei a prins pe coridoarele puterii în deruta primilor ani de tranziţie, cu aplombul inconştient al celui care n-are toate ţiglele pe casă.

A prins nişte numiri clientelare la post (ironic, în instituţii über-globaliste ca ONU – în caz că n-o fi şi asta un fake ca jumătate din biografia lui imprecisă, alunecoasă) unde n-a făcut mulţi purici, dar care i-au dat un lustru de om umblat, suficient cât să ia ochii fanilor provinciali de acasă. Şi o dată rejectat a revenit la Bucureşti, unde impostura şi delirul verbal nu-s vreo piedică ca să-ţi găseşti job în universităţi de stat sau QUANGOs pe bani publici, mestecând vorbe despre dezvoltare durabilă (altă ironie fiind că a fost şeful Agendei 21, aia din care a derivat conceptul de “oraş de 15 minute”, adică un element din conspiraţia universală cu care se luptă). S-a cuplat la medii de business toxice, cercuri de rezervişti ai vechii Securităţi care se perpetuează prin beizadele, iar recent îi ies la lumină legăturile cu mediul politic pro-Kremlin din Republica Moldova.

Pe scurt, omul Georgescu este exponentul tipic al bulei culturale Secu de anii ’80 în care s-a format: anti-occidentalism naţional-legionar de revista Săptămâna, oficiosul Ministerului de Interne al lui Ceauşescu; combinat cu protocronism şi pseudo-ştiinţă de revista Flacăra, unde Păunescu făcea statuie pentru tot soiul de savanţi şi

inventatori care patentau castroane cu elice, apă vie care vindecă cancerul şi piramide energetice de ascuţit cuţite, totul în premieră mondială şi sabotat de oculta vestică. După ’89 acest complex sub-cultural a explodat vesel în presa liberă şi romanele delirante ale lui Pavel Coruţ, şi el tot colonel de informaţii, probabil cel mai bine vândut autor al tranziţiei timpurii. Peste toate s-a adăugat religia, reprimată oficial înainte. La vreo două decenii după moartea lui Ceauşescu, adică atunci când Georgescu îşi găsea în fine cadenţa sub vremuri şi începea să se autopropună premier la fiecare cotitură a politicii, magma socială sub-educată şi superstiţioasă pe care a produs-o comunismul nostru balcanic îşi aştepta deja un lider pe măsură, far al mândriei naţionale – un nou Ceauşescu, dar cu popi, vrăjitoare şi anti-vaccinism.

Putea fi oricare dintre veleitarii care şi-au încercat mâna, că n-au fost puţini, dar pesemne că lui Georgescu i s-au aliniat mai bine planetele, că politica nu-i doar ştiinţă şi calcul, ci şi fler, emoţie şi oleacă de noroc. De fapt, bula naţional-legionar-herbalistă aştepta nu un şef administrativ, ci un guru de sectă, iar haina asta a îmbrăcat-o azi Georgescu. Atunci când vorbeşte oamenilor direct, pe la case de cultură din oraşe mici sau în predici online, el nu face politică, ci misiune creştin-socială. Salata lui de vorbe New Age, în care amestecă pe Iisus cu flower power, naţiunea organică şi credinţele druide ale nevestei, are un mesaj foarte personalizat şi cu bătaie în self-help.

Repet: e vorba de un efort îndelungat şi harnic, întins pe ani de zile, pentru a construi recunoaştere şi conexiuni emoţionale în puzderie de comunităţi. Predica e centrată în nevoile imediate ale oamenilor, welfarism, familie tradiţională, mica gospodărie agricolă, întrajutorare, refacerea legăturii cu trecutul de aur al grupului organic, totul scăldat într-un aer mistic, iraţional. Pe scurt, o reţea alcătuită cu migală pe cadre social-religioase pentru a fi exploatată apoi în scop politic, urmând modelul Frăţiilor Musulmane. Statul în stat la care lucrează Georgescu are sistemul de educaţie centrat în credinţă şi epurat de elementele alogene ale secularismului şi ştiinţei bazate pe dovezi; sistemul medical epurat de alopatie şi populat cu şarlatani; sistemul de proprietate decolonizat de influenţe străine occidentale şi întors la zadruga colectivistă.

Ofensiva TikTok, ignorată de autorităţi şi mecanismele de reacţie finanţate cu bani UE, a picat pe acest teren fertil, frăgezit de prezenţa nemijlocită în comunităţi, acolo unde au lipsit partidele altfel decât prin primari şmecheri. Fără asta popularitatea online ar fi rămas doar acolo şi nu s-ar fi transformat neapărat în voturi. Există alţii cu încă şi mai mulţi urmăritori la care lumea se uită ca la o curiozitate de trimis la prieteni pentru amuzament, fără ca asta să însemne credibilitate politică. Însă puse la un loc, activităţile online şi offline ale lui Georgescu au umplut spaţiul politic uriaş lăsat gol de regimul Johannis, cu marea sa coaliţie de lideri incompetenţi, corupţi, mincinoşi la vedere şi cu biografii în pioneze, adică profund necredibili. Planul preşedintelui era să închidă concurenţa politică pe zece ani de aici înainte cu ajutorul a două partide de tip clasic-mexican – adică dezideologizate, cinice, care controlează teritoriul şi votanţii prin mecanisme clientelare şi primari ţinuţi în hăţuri cu bani de la buget repartizaţi preferenţial celor care pupă inelul.

Acest plan, cum ziceam, s-a prăbuşit ca un castel de cărţi de joc deoarece inconştienţii care l-au conceput nu realizează că norodul sărac în situaţii de criză nu vine către socialiştii de caviar doar fiindcă de la ei aud retorică populistă ipocrită, ci se duce acolo

unde simt vibraţie autentică, adică la fascişti. Iar după cum vedem zilele astea, situaţia scapă de sub controlul vastului aparat de securitate pe care s-au bazat Johannis şi partenerii săi din PSD şi PNL, într-o lungă tradiţie a statului român militarizat.

Aici ne aflăm, după un deceniu de pakistanizare în care serviciile au controlat tot mai apăsat politica, în încercarea de a-şi construi un stat paralel, cu regim separat de castă, beneficii exorbitante de la buget şi zone de business şi fonduri UE controlate în folos personal. Am căzut fix în dilema arabă. Pe de-o parte avem acest stat cu epoleţi, dar secular şi cumva loial Occidentului, cu condiţia să fie lăsat să facă ce vrea la el acasă, adică pensii speciale şi democraţie controlată.

De cealaltă parte avem secta lui Georgescu, construită pe calapoadele islamului politic militant, adică cu bază de mase, plus activişti de clasă medie şi antreprenori atraşi prin valori, credinţă şi critica instituţiilor publice decredibilizate de ceilalţi. Că şi Georgescu vine tot din mediile cu epoleţi, ca şi securiştii rezervişti care îl susţin, nu mai contează atâta vreme cât e perceput ca anti-sistem. Ba chiar îl ajută să infitreze cu simpatizanţi instituţiile statului, de la poliţie la servicii secrete, asociaţii de veterani şi rezervişti cu influenţă, Academia Română retrogradă, condusă şi ea de xenofobi sau indivizi gaga, care cred în energii secrete şi aure corporale – sau sistemul de justiţie. Umblă vorba că mulţi de pe la vârf merg la teambuildinguri pravoslavnice pe la mânăstiri, procesiuni de noapte cu lumânări şi iau lumină de la duhovnici cu bibliografie primită de la Preafericitul Kirill. Confuzia instituţională de zilele astea, când se iau decizii inexplicabile şi pare că ei între ei nu mai ştiu cine sunt şi ce vor, spune multe. Secta politică se pregăteşte să ia puterea şi să dea drumul unei serii de referendumuri în vederea restrângerii spaţiului civic şi al drepturilor fundamentale, pentru că plebiscitele sunt o altă reţetă-standard a extremiştilor.

Ca şi în ţările arabe, *Mukhabarat* (complexul poliţie-justiţie-servicii secrete) al statului secular reacţionează la crize brutal şi stângaci, după cum vedem, pentru că e populat de oameni selectaţi pe cumetrie şi obedienţă, nu pe competenţă. Ei nu ştiu să se lupte cu ameninţarea Fraţilor sectanţi decât prin gâtuirea democraţiei, în plus fiind măcinaţi pe dinăuntru de complicităţi cu insurgenţii. Vor încerca să ne convingă, ca şi prin alte părţi ale globului, că atunci când interesul superior al statului o cere, în criză (generată tot de ei), cu norodul votând aiurea, nu-s posibile decât măsuri de mână forte de filtrare a votului popular, pe care trebuie să le sprijinim cu toţii, din patriotism.

Ceilalţi se bucură, pentru că văd în fiecare acţiune de acest fel o confirmare a teoriilor lor conspiraţioniste despre lume şi viaţă. Moscova jubilează, pentru că are în faţă scenariul perfect în care ştie să joace cartea polarizării şi dezinformării, băgând periodic câte o fisă în aparat şi ajutând cu networking între băieţii ostili Vestului, care sunt aşa ori din convingere, ori din interes, după un exerciţiu repetat în atâtea alte ţări.

Şi pentru că toate astea trebuiau să poarte un nume, li s-a spus Moştenirea Johannis.

Text publicat prima oară aici:

https://www.contributors.ro/haosul-reteaua-gulenista-georgescu-contra-statului-cu-epoleti-inept/

Sorin Ioniţă este preşedintele Expert Forum (EFOR, think tank independent, www.expertforum.ro). Citeşte şi predă teorii ale dezvoltării şi sectorului public. Expert al Consiliului Europei, consultant pe reforma instituţionala şi descentralizare in Europa de Est şi Balcani. Este autorul volumului *Deceniul furiei şi indignării: Cum ne-au schimbat ultimii zece ani?* Humanitas, 2021.